ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce**: M. Y.,** zast. Mgr. Ervínem Perthenem, advokátem, se sídlem Velké náměstí, 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 27. 4. 2004, č. j. 28 Az 228/2003 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2002, č. j. OAM-49/VL-16-04-2002. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatel zrekapituloval skutkový stav věci a zopakoval důvody, které jej vedly k podání žádosti o udělení azylu. Zejména uvedl, že v domovské zemi je pronásledován mafií, přičemž ochrana ze strany státních orgánů je neúčinná. Požadoval, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V následném rozsudku Krajský soud v Hradci Králové došel obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu); se svými problémy se účinně neobrátil na domovské orgány, přičemž se jednalo o pronásledování ze strany soukromých osob, které za vymezené pronásledování považovat nelze. Krajský soud neshledal ani naplnění § 13 a § 14 zákona o azylu, resp. naplnění překážky vycestování. K naplnění § 14 zákona o azylu krajský soud výslovně uvedl, že jeho udělení může soud přezkoumat toliko po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda měl správní orgán pro své rozhodnutí dostatek objektivních podkladů a nepřekročil stanovené meze správního uvážení. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel obsáhlou kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a) b) a d) s. ř. s.

K prvnímu důvodu, tedy nesprávnému právnímu posouzení soudem, zejména uvedl, že v domovské zemi je pronásledován mafií, přičemž toto jednání je ze strany státních struktur trpěno; resp. stát mu nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V této souvislosti doplnil, že v domovské zemi byl příslušníkem „sociální skupiny řádně pracujících lidí“, kterou však domovský stát neochraňuje; tuto skupinu považuje za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu.

K druhému namítanému důvodu, tedy vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, pak stěžovatel zejména uvedl, že označené správní rozhodnutí není v souladu s dikcí § 46 a § 47 správního řádu, když není podepsáno oprávněnou osobou, ale toliko osobou, která se podepsala za správnost; touto vadou se pak soud má zabývat z úřední povinnosti, bez ohledu, zda je taková vada namítána, dovozoval nulitu takového rozhodnutí. Odkázal na komentář k občanskému soudnímu řádu a právní jistotu účastníků řízení a doplnil, že takové rozhodnutí nevyjadřuje vůli správního orgánu a to i tehdy, pokud je ve spise založen jeho originál. Upozornil rovněž na skutečnost, že v důsledku toho, že tak žalovaný doručuje téměř všechna azylová rozhodnutí, dochází k hodnocení České republiky jako neprávního státu, přičemž stát by měl zákony dodržovat v první řadě.

Konečně k poslednímu důvodu, tedy k nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, stěžovatel zejména uvedl, že z důvodu, že v okamžiku, kdy rozhodnutí bylo doručeno stěžovateli, ještě nebylo podepsáno oprávněnou osobou, tedy ředitelem odboru azylové a migrační politiky, ale pouze osobou, která se podepisuje za správnost, správní orgán neprojevil

dostatečným způsobem svou vůli a rozhodnutí je tak nicotné, resp. stiženo závažnou procesní vadou, pro kterou nemůže obstát. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 Azs 5/2004) a doplnil, že vzhledem k tomu, že doručené rozhodnutí je podepsáno (za správnost) toliko neznámou osobou a je připojen nečitelný podpis této osoby, je žalobce vystaven nebezpečí, že v dané věci rozhodovala osoba, která příp.může být ve věci soudcem, příp. tlumočníkem, přičemž stěžovatel tak nemůže namítat za této situace podjatost této osoby. Konečně stěžovatel namítl i porušení § 33 správního řádu, a to z důvodu, že mu nebylo umožněno, aby se seznámil s celým správním spisem; umožnění seznámit se toliko s některými listinami v závěru pohovoru podle stěžovatele nepostačuje. Navrhoval, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek a napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno; požádal o náhradu nákladů řízení.

Kasační stížnost stěžovatel posléze doplnil o skutečnost, že krajský soud rozhodl bez jednání, čímž porušil § 49, resp. § 51 s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že krajskému soudu doručil ve stanové lhůtě podání v ukrajinském jazyce, ve kterém požádal o nařízení jednání v ukrajinském jazyce, přičemž krajský soud odmítl tuto zásilku převzít. Rozhodnutí tak podle stěžovatele trpí závažnou vadou řízení, pro které je třeba jej zrušit.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis,

avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové neshledal.

Stěžovatel konkretizoval své námitky ve spojení s označeným stížnostním bodem tak, že v domovské zemi je pronásledován, přičemž toto jednání je ze strany státních struktur trpěno; v domovské zemi byl příslušníkem „sociální skupiny řádně pracujících lidí“, kterou stát není schopen účinně chránit. Nejprve je podle Nejvyššího správního soudu třeba uvést, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 2. 1. 2002 podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém ve vztahu k souzené věci zejména uvedl, že vlast opustil v prosinci 1999, a to z důvodu problémů s mafií, která po něm chtěla peníze. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 12. 1. 2002 pak vyplynulo, že lučanská mafie po něm požadovala zaplacení dluhu ve výši 10 000 USD; mafie ho uhodila kamenem do hlavy. Z protokolu dále vyplynulo, že s výše uvedenými problémy se obrátil na okrskovou policii, k výslechu pozván nebyl, na vyšší orgány se neobrátil. Z protokolu rovněž vyplynuly časové nesrovnalosti v otázce pobytu na území České republiky, resp. vyplynulo, že na území České republiky pobýval nelegálně. Z území České republiky byl i správně vyhoštěn, přičemž následně byl za maření úředního rozhodnutí odsouzen k trestu odnětí svobody. Na závěr protokolu pak stěžovatel uvedl, že byl seznámen s obsahem protokolu, (vedeného za přítomnosti tlumočníka) v ruském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny. Na základě své žádosti byl rovněž seznámen s obsahem podkladů, které má správní orgán k dispozici pro vydání rozhodnutí podle § 33 odst. 2 správního řádu; rovněž tuto skutečnost stvrdil svým podpisem.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, resp. že se svými problémy účinně neobrátil na domovské orgány, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu; Nejvyšší správní soud s těmito závěry rovněž souhlasí. Pro úplnost odkazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu, ze které vyplývá, že problémy se soukromými osobami za situace, kdy se žadatel o azyl ani účinně neobrátil na domovské orgány, nelze podřadit pod důvody vymezené zákonem o azylu.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že dovolává-li se stěžovatel toho, že náleží k příslušníkům sociální skupiny „řádně pracujících“, kterým stát neposkytuje pomoc před vyděrači, vymahači a jinými zločinci, je třeba uvést, že zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, pojem sociální skupiny nevymezuje, avšak lze dovodit, že sociální skupina

ve smyslu § 12 zákona o azylu se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů a podobně. Příslušnost k ní se stává důvodem pronásledování zpravidla tehdy, když její politická názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jejích členů či samotná její existence jsou považovány za překážku politice vlády, když taková skupina není loajální vůči státu či exekutivě. Z výše uvedeného tedy nelze dovodit, že skupina „řádně pracujících lidí“ by mohla vykazovat znaky sociální skupiny podle § 12 zákona o azylu. S uvedenou námitkou stěžovatele Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí. V označeném stížnostním důvodu, tedy ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

U dalšího důvodu kasační stížnosti, stěžovatel namítal vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, je třeba se nejprve vyjádřit k významu jednotlivých částí označeného důvodu.

K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nim v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Význam další části označeného písm. b) cit. ustanovení zákona o azylu („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí.

K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po porovnání všech tvrzení stěžovatele s uvedeným významem jednotlivých částí označeného zákonného ustanovení, došel Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani z jedné části ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedošlo.

Nejvyšší správní soud uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Převedeno na konkrétní tvrzení stěžovatele tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné; přitom nedošlo k porušení § 46 ani § 47 správního řádu.

Ke konkrétním námitkám uvedeným k tomuto stížnostnímu bodu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, ze které vyplývá, že absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu),

které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70).

Ze správního spisu v tomto směru Nejvyšší správní soud dále zjistil, že rozhodnutí žalovaného je opatřeno úředním razítkem, dále je uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak chybí její podpis, který je nahrazen uvedením „za správnost“ a podpisem osoby, která rozhodnutí zřejmě pouze vyhotovila. Ve správním spise je pak založeno i rozhodnutí, které obsahuje všechny náležitosti správním řádem požadované, přičemž je pod ním podepsán PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky. S odkazem na výše uvedenou judikaturu za této situace proto dovozuje, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou.

Žalovanému však lze vytknout, že pochybil, když stěžovateli zaslal rozhodnutí, kde podpis oprávněné osoby absentoval, resp. byl nahrazen podpisem osoby odpovídající za správnost vyhotovení, nicméně tomuto pochybení by nebylo možné přiznat intenzitu zakládající nicotnost rozhodnutí. Protože předmětná vada nebyla stěžovatelem v žalobě ke krajskému soudu vůbec namítána a jelikož z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatele v řízení před krajským soudem, nelze tuto stěžovatelovu námitku přijmout za opodstatněnou. Nejvyšší správní soud tak neshledal namítanou vadu řízení, resp. namítanou nicotnost takového rozhodnutí.

K obecnému tvrzení, že v důsledku toho, že žalovaný výše popsaným způsobem doručuje téměř všechna azylová rozhodnutí, dochází mj. i k hodnocení České republiky jako neprávního státu, přičemž stát by měl zákony dodržovat v první řadě, Nejvyšší správní soud uvádí, že k takovému hodnocení právnosti či neprávnosti České republiky není Nejvyšší správní soud ze zákona oprávněn; je toliko oprávněn poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických či právnických osob, přičemž k jejich porušení v tomto stížnostním bodu nedošlo.

Konečně i k poslednímu důvodu kasační stížnosti, stěžovatel namítal i porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (kasační stížnost, lze podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu jednotlivých důvodů.

První důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního

orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se může jednat nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastalo.

K námitkám týkajícím se rizik pozdějšího podepsání osoby oprávněné, či rizik plynoucím z formálního pochybení žalovaného, například riziko, že by ne zcela čitelně podepsaná osoba rozhodovala v dalším řízení jako soudce, či vystupovala jako tlumočník, by byly zcela zásadní, pokud by k nim opravdu došlo. Pak by mohly založit vadu rozsudku krajského soudu, jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. V daném případě však k naplnění takové hrozby podle Nejvyššího správního soudu nedošlo. Protože tedy z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatele v řízení před krajským soudem a žádné zhoršení její celkové právní situace, nebylo by možno tuto vadu správního rozhodnutí chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti.

Ani naplnění posledního uváděného důvodu, tedy § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebylo v souzené věci shledáno.

K námitce obsažené v doplnění kasační stížnosti - krajský soud rozhodl bez jednání a to i přesto, že stěžovatel s tímto nevyslovil souhlas, čímž porušil § 49 resp. § 51 s. ř. s. a rozhodnutí tak trpí závažnou vadou řízení, pro které je třeba jej zrušit - Nejvyšší správní soud uvádí, že z fotokopie zásilky, ve které stěžovatel žádal o nařízení jednání ve věci (připojena ke kasační stížnosti) vyplývá, že zásilka nebyla dostatečně ofrankována, a proto ji podatelna krajského soudu nepřijala. Za této situace nutno dospět k závěru, že podmínky postupu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. byly splněny, neboť podání, které stěžovatelem nebylo ani podepsáno (včetně obálky), a které stěžovatel připojil k doplnění kasační stížnosti se do spisu vůbec nedostalo, přičemž tento nedostatek nelze klást k tíži soudu, který ve věci rozhodoval, ale pouze k tíži stěžovatele.

Namítá-li stěžovatel, že postup správního orgánu byl v rozporu s ustanovením § 33 správního řádu, nelze s jeho tvrzením souhlasit. Z obsahu protokolu o pohovoru ze dne 12. 1. 2002, obsaženého ve správním spise plyne, že stěžovatel byl v závěru jednání seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v ruském jazyce, souhlasil s ním a nežádal doplnění ani změny. Dále svým podpisem stěžovatel potvrdil, že byl seznámen s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí podle § 33 odst. 2 správního řádu, přičemž na 4. straně protokolu je vyjmenováno 31 podkladů, z nichž správní orgán při posuzování věci vycházel. Nejvyšší správní soud má za to, že tímto způsobem správní orgán dostál povinnosti uvedené v ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle něhož je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění, a to zejména za situace, kdy z obsahu správního spisu plyne, že po 12. 1. 2002 nebyl spis již žádnými dalšími podklady doplňován.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že od vyhlášení zákona č. 222/2003 Sb., to je od 26. 3. 2003, se podle § 9 zákona o azylu na řízení o azylu § 33 odst. 2 správního řádu nevztahovalo.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše namítané skutečnosti nebyl dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušit. Nejvyšší správní soud přezkoumal i všechny námitky rozvádějící tvrzení stěžovatele obsažená v rozsáhlé kasační stížnosti avšak neshledal naplnění ani jednoho z označených stížnostních důvodů. Za této situace Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu